

Rozdávání Boží lásky

Allie B., 12 let, Kentucky, USA

Nedávno jsme se s rodinou přestěhovali do Kentucky. Byla jsem nešťastná, protože jsem opouštěla všechny své kamarády a ostatní příbuzné. Stát Kentucky se velmi lišil od toho, na co jsem byla zvyklá. Když jsme poprvé přišli na shromáždění, viděla jsem, že tam není mnoho lidí. Když jsem si uvědomila, jak malá je to odbočka, rozhodla jsem se, že místo toho, abych o ní smýšlela špatně, s tím něco udělám.

Dalšího dne jsme šly s maminkou do obchodu. Při odchodu z domu jsem popadla hromádku kartiček na rozdávání. Když jsme přišly do obchodu, vzala jsem si čokoládovou tyčinku a šla jsem k pokladně. Paní pokladní tyčinku namarkovala a podala mi ji. Já jsem jí podala tyčinku zpátky. Zatvářila se zmateně a namítla: „Vždyť sis ji zaplatila.“

Odpověděla jsem: „Já vím, ale to je dárek pro vás.“ Pak jsem k tyčince přidala kartičku na rozdávání. Usmála se na mě a poděkovala mi. Podívala se na zadní stranu kartičky, kam jsem napsala: „Každý člověk je dítě Boží.“ Odcházela jsem s radostí; věděla jsem, že i kdyby se nestala členkou Církve, udělala jsem něco dobrého.

Během dne jsem si uvědomila, že zbytek kartiček na rozdávání jsem zapomněla u pokladny! Když jsme šly příště do obchodu, šla jsem se zeptat, jestli tam kartičky ještě jsou. Pak jsem ale uviděla něco, kvůli čemu jsem zůstala nehnutě stát. Asi u pěti pokladen byly kartičky na rozdávání, na kterých bylo napsáno: „Každý člověk je dítě Boží.“ Paní pokladní kartičky sama rozdala! Měla jsem velkou radost z toho, co jsem udělala. ■

